

Durant uns dies de descans, a causa d'una enfermetat, vaig re-passar molts llibres i revistes antics que feia anys que no mirava o estaven en un racó abandonats. Entre aquestes hi havia tota la col·lecció de Patufet (2.ª època). Quina sorpresa vaig tenir en llegir un article titulat «Aventures del pobre Medes», firmava Miquel Vilamajor (era en el núm. 34, any 3, 13 de Març del 1970).

Crec que per tots és conegut el nostre amic Sr. Miquel Vilamajor. A més de la seva corresponsalia de Riells, es dedica a escriure «Aventures del pobre Medes». Doncs ens donem compte que avui dia en fan falta d'homes com el Sr. Miquel, i més en la nostra revista.

Aquest dia em van deixar un llibre que crec que és interessant per a tots, es titula, «El Vallès vigor i bellesa», de Ferran Canyameres, Premi Maspons i Camarasa 1959.

Aquí es veuen com eren els nostres pobles i poblets del Vallès 20 anys endarrera, plens de tradicions i sense urbanitzacions. Trobem a les pàgines 134, 135 i 136, que parla del nostre poble tal com el va veure l'escriptor i l'escrivim igual que el llibre, ja que alguns noms de masies no són correctes. Crec molt interessant aquest article per la gent del nostre poble, la gent jove veurà com era el nostre poble.

J. Deupí

Santa Eulàlia de Ronçana

Aquest poble de cases pintorescament escampades, en plena folgança d'espai i obertes a belles perspectives, es troba a una hora de camí, a

peu, de Caldes de Montbui, i a l'esquerra del Tenes, que, en recollir les aigües del Rossinyol a St. Miquel del Fai, passa de la categoria de riera a la de riu, després de recórrer, a salts, una afrau esplèndida de vegetació, la qual s'enfila, variada d'arbres, arbusts i plantes, per la verticalitat de les vorades que fistonegen els jocs d'aigües d'entre els penyals. En travessar el terme de Sta. Eulàlia de Ronçana, el curs del Tenes ja és tranquil, com asosssegat de tant trotar, i s'esmuny, campal, per la suau convexitat de la vall, molt ampla i embellida per fines arbredes, conreus pimpants de color i ufana, sotaboscors reparadors en hores de calor i racons de sorprenent encís al riberal, tot plegat en la constant i mai monòtona melodia de l'aigua.

Incrustades en aquest paisatge somrient, les ermites de Sant Simplicí (per alguns de Sant Xemplí) i de Sant Cristòfol, tenen un aire humil que inclina a la devoció.

Les primeres cites documentals d'aquest poble, que havia estat reialenc, provenen de l'any 1059. Antigament l'anomenaven Sta. Olella de Ronçana, Oronsana en temps dels romans i en 1936 es disposà dir-ne Ronçana del Vallès.

En dispersió pel terme hi ha masies magnífiques d'aspecte i de consistència, tals com Can Burguès, Rosàs, Can Maspons de la Vall, Can Brustenga, Can Puig de la Vall, bastida damunt un castell antic i on s'han trobat restes de poblat ibèric, Can Brustenga, considerada com una de les més típiques de Catalunya, i havent donat el seu sòl fragments de ceràmica. Entorn d'aquestes masies, del riu fins a la Serra Granada, del Turó de Pa i Aigua al del Gos, arreu, n'hi ha provisió d'altres, algunes de noms suggestius com Can Paiàs, Can Polvoré, Can Xena, Can Uñó Ratera, Can Mataperes, Can Figuera, Can Sisi, Can Tabac, Can Totxo i Can Guineuet, amb el tradicional Hostal de l'Arençada, que cent anys enrera, era costum de trobar al peu del camí ral en totes les contrades catalanes i sobretot vallesques. Prop de Can Granada hi havia hagut un forn de vidre i de fragments de ceràmica; també n'han aparegut a Can Vendrell, Can Cabot, Can Rof, i al Forn de l'Areny. A Pla de Mas Mitjans i en altres indrets han pres importància les troballes de destrals, sepultures i collarets neolítics.

Si el gran nombre de cases escampades fos reunit en un sol indret, el

nucli urbà seria vastíssim, encara que el formessin únicament els ravals o caserius del que representa el nucli principal cap de terme i que són: Boinaire, la Vall, Serra Gran, el Serrat, Rieral de Dalt, Rieral de Baix, Carrer de Can Lluç, l'Hostalet, Can Bruno, Carretera i Cases d'en Lliurat i Salve Regina.

En la festa tradicional, els majorals de la Confraria del Roser, planten un pi al mig de la plaça, al cant dels goigs de la Mare de Déu del Roser. Abans guarneixen la copa amb una gran corona de flors feta per les majorales i el pi roman plantat allà durant tot el mes de maig.

Perdura en el terme el record d'una quarteta que pot molt ben correspondre a una cançó de festa popular:

«Sta. Eulàlia de Ronçana,
voltada de presseguers,
els fadrins en fan ballades,
perquè no tenen diners.»

Señor Director

REVISTA RONSANA

Sta. Eulalia de Ronsana

Señor:

Por medio de la presente le informamos de la renovación de la Junta Directiva de la Asociación de Propietarios de la Urbanización Can Torras, cuya nueva composición, y el Plan de Trabajo trazado, nos permitimos acompañar.

Esta nueva Junta desea estar plenamente a su disposición y deseosa de una reciproca colaboración en cuantos aspectos sean necesarios.

Sin otro particular, reciba el más cordial saludo de cada uno de nosotros.

Pablo G. Pulido

Presidente

1 agosto 1979

F L O R S

— FLORISTERIA EN GENERAL

— LLAVORS

— PRODUCTES PER PLANTES I JARDINS

— CERÀMICA I OBJECTES DE REGAL

Carretera de La Sagrera

SANTA EULALIA DE RONÇANA